

καὶ τὸ ἄστατον νερὸν
τὸ παρέσυρε περῶν
πρὸς δυσμὰς ἡλίου,
ἄνθος, ἄνθος δυστυχές,
ἄνθος τοῦ μαΐου.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Μελ. Schubert: (Schneefers Klagelied), A, ἀρ. 4

Ἐν ᾧ εἰς γλυκείας ἐσπέρας
γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾶ,
ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
«Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾶ.»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
ἀνίσως δι' ἄλλον ἀνάπτη
τὸ βλέμμα ἐδὼ τὸ γλυκύ.

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
καὶ σὺ, μουσικὴ ἀηδών.
Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ᾠδῶν.

Εἰπέ πῶς συχνὰ διαστέλλει
τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτὸν στεναγμὸν,
καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
ἐν ἔνομα, ἐν, τὸ ἐμόν.

Ἀκτίνων τὸ βλέμμα της γέμον,
ὁσάκις φωτὸς μὲ πληροῖ,
ὡς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
χαρᾶς ἢ ψυχὴ πλημμυρεῖ.

—

Ὅσάκις πλὴν στρέφεται κρῦον,
ὁσάκις σβεστὸν σιωπᾶ,
τὸν τάφον φωνάζω δακρύων,
τὸν τάφον, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μελ. Schubert: (Wo ein treues Herze), Α, ᾠρ. 5

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ὡς κόρη καλὴ
μαραίνεται ἢ φύσις καὶ μελαγχολεῖ.
Ἐν μέσῳ δακρύων ὠχρὰ μειδιᾶ·
τὸ κάλλος της σβύνει συννέφων σκιά.
Τί ἔχει καὶ φθίνει; Πῶς παύει ν' ἀνθῇ;
Ὁ ἥλιος φεύγει, κ' ἡ φύσις πενθεῖ.

—

Πενθεῖ κ' ἡ καρδιά ἐντός μου πικρῶς.
Νεκρὰν τὴν ἀφήνει ὁ κόσμος νεκρός.
Τὰ ἄνθη της θάπτει χιὼν τὰ χλωρὰ,
καὶ τ' ἄσματα παύουν, καὶ φεύγ' ἡ χαρὰ,
διότ' εἰς τὸν μαῦρον αὐτῆς οὐρανὸν
ἀπῆλθε τὸ ἄστρον τὸ πρὶν φωτεινόν.

—

